

Nr 85.

Av herr **Vennerström**, om anslag till bidrag för anläggning eller förbättring av vägar.

Till bidrag för anläggning av nya samt förbättring eller omläggning av backiga eller eljest mindre goda vägar har chefen för kommunikationsdepartementet på extra stat för 1922 begärt ett reservationsanslag av 5,000,000 kronor, alltså samma belopp som riksdagen föregående år beviljat.

Emellertid har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen på goda grunder begärt, att ifrågavarande anslag måtte för år 1922 höjas till sex miljoner kronor. För att motivera denna hemställan har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen gjort en sammanställning av det verkliga läget under de senaste åren. År 1918 voro de ineliggande förslagen 419, den beräknade kostnaden 24,597,000 kronor, erforderligt anslag 16,398,000 kronor, tillgängligt anslag 3,500,000 kronor, bristen i anslag alltså 12,898,000 kronor. År 1919 voro ineliggande förslag 436, beräknad kostnad 26,562,000 kronor, erforderligt anslag 17,708,000 kronor, tillgängligt anslag 4,500,000 kronor, bristen i anslag alltså 13,208,000 kronor. År 1920 voro ineliggande förslagen 533, beräknad kostnad 28,612,000 kronor, erforderligt anslag 19,075,000 kronor, tillgängligt anslag 3,500,000 kronor, bristen i anslag alltså 15,575,000 kronor. Det visar sig sålunda, att för vartenda år antalet ineliggande förslag ständigt stegrats, och att anslagsbristen ävenledes ständigt stegrats. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen anmärkte därjämte, att vid en omräkning av kostnadsförslaget det skall visa sig, att totalkostnaden för samtliga ineliggande vägförslag med nuvarande prisläge å arbete och materiel kommer att uppgå till minst femtio miljoner kronor. Under dessa förhållanden finner styrelsen det vara erforderligt, att en väsentlig höjning av årliga anslaget vidtages. Men med hänsyn till det nuvarande statsfinansiella läget stannar styrelsen vid att begära endast sex miljoner kronor.

Man måste ge väg- och vattenbyggnadsstyrelsen rätt däri, att ett betydligt högre anslag än det av styrelsen begärda är sakligen motiverat. Det inser också departementschefen. Han yttrar nämligen, att det vore i hög grad önskvärt, om en avsevärd förhöjning av anslaget kunde äga rum, men de hårda påfrestningar, för vilka statsbudgeten för närvarande är utsatt, utgör för honom ett hinder mot att tillmötesgå väg- och vattenbyggnadsstyrelsens önsknings. Mot detta må anmärkas, att redan väg- och vattenbyggnadsstyrelsen med hänsyn till statsfinanserna företagit en avsevärd beskränning av de anslagskrav, som på sakliga grunder äro fullt berättigade. Dessutom borde de statsfinansiella skälen icke i denna period av en ständigt växande arbetslöshet stå hindrande i vägen för det högre anslaget. Det är mera än någonsin viktigt, att staten söker bereda största möjliga arbetstillfällen. En ökning av anslaget till detta kommunikationsändamål skulle lämna arbete åt många medborgare, som kanske i annat fall skulle tvingas att gå arbetslösa. Socialministern har under remissdebatten förebådat förslag om särskilda anslag till nödhjälpsarbeten. Och måhända skulle ett eller annat produktivt ändamål, som nu skjutes undan, då komma att bli tillgodosett. Detta ger ett starkt stöd för yrkandet att redan nu tillmötesgå väg- och vattenbyggnadsstyrelsens framställning.

Med denna motivering hemställes,

att riksdagen till bidrag för anläggning av nya samt förbättring eller omläggning av backiga eller eljest mindre goda vägar måtte på extra stat för år 1922 anvisa ett reservationsanslag av sex miljoner kronor.

Stockholm den 20 januari 1921.

Ivar Vennerström.